

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński

Protokolant: st.sekr. sąd. Monika Gazda

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko D. P.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę:

- 21.500,40 zł (dwadzieścia jeden tysięcy pięćset złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym za okres od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 1.568,25 zł (tysiąc pięćset sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym za okres od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 65.343,75 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy trzysta czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym za okres od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 8.038 zł (osiem tysięcy trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 621 / 14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 sierpnia 2014 r. (k. 3 i nast.) strona powodowa (...) Spółka z ograniczona odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. P. kwoty 88 412 , 40 zł.. wraz z odsetkami ustawowymi od kwot składających się na należność główną i od dat oznaczonych w pozwie oraz kosztami procesu . Przedmiotowy pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że strona powodowa jest spółką prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie handlu materiałami elektrotechnicznymi .Pozwana jest również podmiotem gospodarczym , który prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) . Pozwana zakupiła u powódki szereg towarów , które zostały jej wydane zgodnie ze złożonym zamówieniem . Pozwana nigdy nie kwestionowała ani jakości , ani ilości zakupionego towaru . W

związku z wykonaniem powyższej umowy powódka wystawiła pozwanej faktury VAT o numerach (S) FS – (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. , (S) FS – (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. oraz (S) FS - (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. W treści tych faktur określona była wysokość świadczenia oraz sposób i termin zapłaty .Strona powodowa wielokrotnie wzywała pozwaną do zapłaty zaległej należności w tym pismem z dnia 14 maja 2014 r. Pozwana pismem z dnia 19 maja 2014 r. uznała swój dług wobec powódki oraz zobowiązała się do jego zapłaty .

Przedmiotowy pozew został skierowany do Sadu Rejonowego w Siedlcach .Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi (k. 21) .

Zarządzeniem z dnia 29 września 2014 r. sprawa została skierowana do postępowania upominawczego (k. 27) . Nakazem zapłaty z dnia 21 października 2014 r. wydanym w sprawie sygn.. akt IX GNc 431/14 Sad Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powodowej spółki dochodzona kwotę wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania w kwocie 4 723 zł. (k. 38) .

Odpis pozwu wraz z załącznikami i odpisem nakazu zapłaty został pozwanej doręczony w dniu 24 października 2014 r. (k. 41) . W dniu 7 listopada 2014 r. pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości – wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 42 i nast.) .

Jako uzasadnienie sprzeciwu wskazano ,że zdanie pozwanej przedmiotowe powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i winno zostać oddalone w całości .Pozwana wskazała ,że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powoda zawartym w pozwie za wyjątkiem wyraźnie przyznanych . Podniosła ona nadto , iż podjęła negocjacje z powodem .Nie chciała się ona uchylać od spłaty pozostałych należności na rzecz powoda , jednakże z uwagi na obecną sytuację finansową nie była w stanie spłacić całej należności w sposób jednorazowy .Powód rozumiał obecną sytuację firmy pozwanej oraz ,że brak zapłaty w terminie nie wynikał z jej złej woli i w efekcie zgodził się na dalszą prolongatę terminu płatności . Tym samym też przedmiotowe powództwo według pozwanej należy uznać za przedwczesne i winno zostać ono oddalone w całości .

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowiska w tym w piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2014 r. (k. 57 i nast.) oraz na terminie rozprawy w dniu 11 lutego 2015 r. (k. 75 i nast.)

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako osoba prawna – spółka prawa handlowego wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony powodowej k. 8 i nast.) , zaś strona pozwana działa jako osoba fizyczna - podmiot gospodarczy pod nazwą CHAMPION D. P. (wydruk z (...) k. 12) i są to okoliczności bezsporne między stronami . W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło do zawarcia umów kupna sprzedaży , których przedmiotem były listwy liniowe L. oraz oprawy L. . Do zawierania umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. przez zamówienie towaru i jego wydanie oraz przyjęcie towaru przez pozwaną i były to również okoliczności bezsporne pomiędzy stronami niniejszego postępowania . Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową fakturami VAT . Wszystkie z faktur VAT objętych niniejszym pozvem zostały wstawione w dniu 31 grudnia 2013 r. Pierwsza z tych faktur o numerze (S) FS – (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. opiewała na kwotę 65 343 , 75 zł. (k. 13) , druga o numerze (S) FS – (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. na kwotę 1568 , 25 zł. (k. 14) natomiast trzecia o numerze (S) FS - (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. na kwotę 21 500 , 40 zł. (k. 15) . Pierwsza z powyższych faktur termin płatności określała na dzień 30 stycznia 2014 r. , zaś druga i trzecia na dzień 14 stycznia 2014 r. Na fakturach widnieje w miejscu przeznaczonym na podpis osoby uprawnionej do odbioru towaru (a tym samym i samych faktur) odcisk pieczęci firmowej strony pozwanej oraz nieczytelne podpisy . W toku postępowania strona pozwana zresztą nie kwestionowała ,że otrzymała przedmiotowe faktury oraz sam towar nimi objęty . Nie kwestionował również umocowania osoby , której nieczytelny podpis widnieje na fakturach do działania w imieniu strony pozwanej .

Pismem z dnia 14 maja 2014 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty spornych należności, które według powodowej spółki na dzień wezwania wynosiły 91 192,46 zł. (k. 16). Pismo dołączone do pozwu z powyższej daty nie jest w ogóle podpisane przez stronę powodową i nie wynika z niego by zostało ono przesłane pozwanej w formie elektronicznej. Pismem z dnia 19 maja 2014 r. (k. 17) zwrócono się do (...)V. Spółki z o.o. Oddziału w Polsce o rozłożenie spłaty zaległej kwoty należności w wysokości 90 877,78 zł. na trzy raty. Pismo to w swojej treści wskazuje, że dotyczy powodowej spółki i odwołuje się do numeru z pisma strony powodowej. Pismo to zostało podpisane nieczytelnie oraz została na nim odcisnięta pieczęć pozwanej (k. 17). W aktach niniejszego postępowania na odwrocie tego pisma znajduje się odpis pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną swojemu mężowi z poświadczeniem notarialnym podpisu pozwanej. Wydruk należności pozwanej z tytułu powyższych faktur w aktach znajduje się na k. 18.

Jak wskazano powyżej strony w ocenie Sądu Okręgowego łączyły umowy sprzedaży. Między stronami dochodziło w ocenie Sądu Okręgowego do zawierania umów sprzedaży towarów w asortymencie i ilości określonej za każdym razem przez strony, a znajdujących następnie potwierdzenie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT. Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę, którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego, którym była strona pozwana. Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanej, jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność. Strona pozwana nie kwestionowała w ogóle ich otrzymania, a jednocześnie nie uiściła za nie w całości ceny (okoliczność bezsporna między stronami). Strona pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty nie kwestionowała w zasadzie ani wysokości dochodzonych kwot wynikających z poszczególnych faktur, ani dat zapłaty należności wskazanych w fakturach podnosząc jednakże, że strona powodowa zgodziła się na prolongatę tych terminów płatności, a tym samym, iż powództwo jest przedwczesne i winno być oddalone w całości. Strona pozwana nie podnosiła natomiast żadnego zarzutu, że pokwitowanie odbioru towaru a tym samym i samych faktur nie zostało dokonane przez osoby do tego uprawnione - osoby reprezentujące stronę pozwaną. Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana w rzeczywistości nie zgłaszała żadnych innych zarzutów, w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te, do których odnosiły się zapisy zawarte w fakturach. Na marginesie należy tylko wskazać, że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011, nr 68, poz. 360 z późn. zm) określają wprost w § 5 elementy, które powinna zawierać faktura VAT. Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru. Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury, ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę. Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast, aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem.

Należy tu także wskazać, że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy, rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej, dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r., I ACr 2/93, OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r., I ACr 12/93, OSA 1993/6/42), to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach. Faktura jako taka ma bowiem charakter dokumentów prywatnych. Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc), ale stanowi on dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc). Przepis

ten statuuje domniemania, że dokument prywatny jest prawdziwy oraz, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby, która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113,Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 nie publ.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić ,że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie. Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie stanowisko strony pozwanej zajęte w niniejszym postępowaniu , treść i zakres zgłoszonych przez nią zarzutów oraz wreszcie pozostały materiał dowodowy uznał przedmiotowe faktury za dokumenty wiarygodne . Strona pozwana nawet nie twierdziła ,że strony pierwotnie w dacie zawarcia umów dokonały innych uzgodnień , w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury . Wystawione faktury przez stronę pozwaną nie były w ogóle zresztą podważane jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości czy też wiarygodności .

W tym miejscu należy również wskazać ,że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny

(art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że strony uzgodniły inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu. Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 kc. statuuje zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Co się zaś tyczy zarzutów strony pozwanej zawartych w sprzeczności od nakazu zapłaty dotyczących się dokonanej przez stronę powodową późniejszej prolongaty uzgodnionych wcześniej przez strony terminów płatności zasadności tych zarzutów strona pozwana w ogóle nie wykazała. Nie tylko, że nie wykazała ona, że strona powodowa w ogóle przystała na warunki spłaty zadłużenia zaproponowane przez stronę pozwaną, a określone w piśmie z dnia 19 maja 2014 r., ale nie wykazała również nie tylko że zaproponowała stronie powodowej dalsze przesunięcie w czasie zapłaty za nabyte towary, ale także aby strona powodowa również na tę propozycję przystała. Jej zarzuty i twierdzenia w tym zakresie pozostały gołosłowne.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądzając od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki należność główną w dochodzonej przez stronę powodową w pozwie wysokości.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc). Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia

świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Pozwany co do zasady nie kwestionował w przypadku przedmiotowych faktur, że pierwotny termin płatności należności objętych fakturami przypadał na inny dzień ,niż ten który wskazała strona powodowa w fakturach . Mając powyższe na względzie i przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy odsetki te zasądził od dat wskazanych w pozwie.

Stosownie natomiast do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Mając na względzie ,że strona pozwana w całości ulegała co do swoich żądań o kosztach procesu orzeczono zatem na podstawie powyższych przepisów obciążając nimi w całości stronę pozwaną . Na koszty te składały się opłata od pozwu , opłata skarbowa od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .